

ЕНЮ КЮВЛИЕВ
БРАТСКА ЛЮБОВ

chitanka.info

Дива и тясна планинска котловина. Шумящ планински поток. На един от склоновете се гуши хилаво дръвче. Недалеч от него, на склона, се вижда голяма къща. В нея живее вдовица с двамата си сина — Темерхан и Целяга.

Баща им отдавна ги беше напуснал. Неговото място в семейството зае Темерхан, който лесно се справи със задълженията, които има всеки, глава на семейство. Той беше трудолюбив, благоразумен и се ползваше с голямо уважение.

Целяга беше друг. По външност той наистина приличаше на брат си — висок, строен, със същото лице, със същата гореща, стремителна кръв, каквато имат синовете на южните планини. Но докато Темерхан знаеше да владее кръвта си, Целяга беше напълно под нейната власт. Особено когато се напиеше. Много горчиви минути той причини на майка си и на брат си със своята буйност. Но Темерхан му прощаваше и с всички сили — чрез пример и поука — се мъчеше да го поведе из правия път.

И двамата братя бяха на тая възраст, в която животът доставя на човека само наслади. В бели черкезки дрехи, с кинжали, инкрустирани със сребро, със сини пристегнати пояси и бели калпаци, те често ходеха у съседите си на гости или на сватба.

В такива случаи гостите не се черпеха нито с вино, нито с ракия. Пророкът забраняваше на правоверните да пият тия напитки. Но затова пък там варяха планинска бира — силна и черна.

Веднъж Целяга отиде до един от съседите си — на сватбата на свой приятел.

Целяга беше много млад, а бирата — премного силна. Не можейки да владее себе си, той се скара с един от гостите и докато се намесят другите — нещастие то стана. Целяга удари противника си с кинжала, кръвта бликна като фонтан и опръска бялата му черкезка дреха. Раненият с вик се повали на земята.

Целяга изведнъж изтрезня, избяга, качи се на коня си и полетя към къщи.

На двора го срещна брат му.

Накъсо, запъвайки се, Целяга му разказа какво се бе случило.

Темерхан загрижено, но с неизразима любов погледна брат си.

— Да вървим — каза той. — Да вървим, докато не са те потърсили.

И влезе с него вкъщи.

— Съблечи се! — каза Темерхан и сам сне от себе си чистата своя бяла черкезка дреха. След това заповяда на Целяга да я облече и да не излиза никъде от къщи. После взе окървавената дреха и кървавия кинжал на брат си, излезе на двора, облече дрехата, запаса кинжала и бавно тръгна към село.

След малко насреща му се показаха конници. Като видяха окървавената дреха, те спряха конете и задържаха Темерхан.

Той се престори на уплашен и в отговор на техните въпроси призна, че е убиецът.

Вързаха го и го заведоха в града. Предадоха го на военния съд. Тогава в Кавказ имаше военно положение.

Военният съд разгледа делото още същия ден.

Работата бе много ясна. Признанието в убийство беше налице. И присъдата не закъсня: смърт чрез разстрелване.

— И да иска, не би могъл да отрече — забеляза председателят на съда. — Кръвта по черкезката му дреха и по кинжала са най-силните улики срещу него.

Присъдата на военния съд бързо се привежда в изпълнение.

Когато вечерта поведоха Темерхан да го разстрелят в казармения двор, той поиска разрешение да напише на брата си няколко думи.

Разрешиха му.

Офицерът, който командваше взвода, заповяда да му дадат молив и хартия.

И Темерхан написа:

„Всичко вече ти е известно, Целяга. Ще те моля само за едно: пази да не изцапаш и моята бяла черкезка дреха...“

Оттогава Целяга не сложи бира в устата си. Той се преобрази. Победи го любовта на брат му, който умря за него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.